HONZA SLÍVKA

NAKLADATELSTVÍ EPOCHA 2007

LIKVIDÁTOR

LIKVIDĀTOR

HONZA SLÍVKA

LIKVIDÁTOR

FANTASTICKÁ
EPOCHA

Copyright © Honza Slívka, 2023
Cover © Jiří Arbe Miňovský, 2023
Czech Edition © Nakladatelství Epocha, Praha 2023

ISBN 978-80-278-0129-9 (print)

ISBN 978-80-278-1325-4 (ePub)
ISBN 978-80-278-1326-1 (mobi)
ISBN 978-80-278-1327-8 (pdf)

Poděkování

Mým přátelům:

Za oporu, kterou poskytují
Za inspiraci, již dodávají
Za žerty, které si ze mě tropí
Za podporu, jakou projevují

Mé úžasné ženě:

Věřím, že je jedinou svého druhu
Nemohu si přát víc

Došla mi totiž přání.
Nikdy si nenechte radit od zlaté rybky.

Cesta

Malá ruka přihodila do ohně několik klacků. Díky tomu, že byly sušeny v okolí plamenů, vzplály téměř okamžitě. Světla přibylo a temná noc ustoupila. Přes oči mi sklouzl pramen vlasů od toho, jak tvář poskočila zábleskem nevole. Chápu, že kluk má rád oheň. Každé dítě to tak cítí. Noc přinesla chlad, a tak ho chtěl zahnat. Bál se temného lesa kolem. Světlo mu dodávalo pocit jistoty, neboť ve světle se bubáci schovávají hůř. Jenže já věděl svoje. Nestvůry ve dne mohou být horší než ty, které si libují ve svitu měsíce. Proč si prostě nehrál se žhavými uhlíky, nepřisedl blíž a neusnul? Bylo by to daleko bezpečnější, než založit požár, který každý uvidí i z kilometrové dálky. Možná ale jen přeháním.

Ohniště jsem udělal v dost hlubokém dolíku, aby na něj nebylo z okolí vidět. Jenže právě opatrnost v takových věcech mi už několikrát zachránila život. Chvíli jsem přemýšlel, jestli nemám začít ládovat náboje. Spánek nepřicházel a nebylo co na práci. Bohužel nevidím potmě tak dobře. Musel bych k plamenům, a udělat tím ze sebe cíl. Navíc prázdným nábojnicím se

zabudovanou výbušnou částí nedělá teplo ohně zrovna dobře. Riskovat jejich explozi do obličeje se mi moc nechtělo. Na druhou stranu docházely i samotné kulky. Ne že by se jednalo o jednoduchou olověnou, titanovou či ocelovou složku, takových věcí mám vždycky dost. Jsou drahé a nepříliš užitečné, aspoň proti tomu, co běžně lovím. Většinou si tyhle náboje koupím už hotové, není důvod je samostatně kompletovat po lesích. Chybělo mi však mé speciální střelivo používané do brokovnice, lovecké pušky, velkého osmiranného revolveru i k úpravě granátů. Jde o věci, které by nikdo jiný neoznačil za kulky. Ale to jen proto, že prostí lidé nemají ani zdání o jejich účinnosti. Napadlo mě jít hledat bylinky, jenže kluk by se tu sám bál. Musí nejprve usnout. Určitě ho oslabí ztráta krve. Ani nevím, proč mě to napadlo. Občas mě sice dokázal přímo zázračně vytočit, ale teď mi šlo o něco praktičtějšího, než jsou běžné úvahy o jeho zastřelení.

* * *

Rozmýšlení mi netrvalo ani okamžik. Přestal jsem se opírat o velkou pneumatiku svého džípu. Kluk otočil hlavu. Zaslechl zaševelení látky při pohybu. Čekal, co budu dělat. Přetáhl

jsem karimatku vedle té jeho u ohně. Příval tepla udělal dobře bolavým svalům, ale v hlavě mi naopak blikala červená kontrolka, oznamující, že každý, kdo by se přiblížil, mě snadno může odstřelit. Ignoroval jsem ji s veškerým sebezapřením. Dětské oči ze mě sklouzly, až když jsem jim upřený pohled vrátil.

„Tak co, Klikaři? Jak je?“

Nervózně zaťukal pokrčenýma nohama do země. „Už můžu mluvit?“ zeptal se opatrně. Předtím, než jsme se utábořili na noc, mi lezl na nervy svými všetečnými otázkami. Řekl jsem mu, ať zmlkne, nebo ho někde vysadím a pojedu dál. Úplně mi to vypadlo.

„Jasně že můžeš. Promiň, že jsem předtím tak vyjel. Mám rád ticho. Jsem na něj zvyklý.“

„Aha,“ kontroval dětsky. „Mám trochu hlad.“ Obrátil ke mně své velké oči.

Poslušně jsem mu přinesl pár starých sucharů s plátkem uzeného. Vodu v lahvi měl už u sebe. Zuřivě se do jídla zakousl. Zapomínám, že děti musí jíst častěji než já. Docela mě udivil, jak dlouho to vydržel. Ale co bych čekal. Lidé na vesnicích v divočině nemají jídla zrovna přebytek, musel být na hlad zvyklý.

„Nemusíš čekat, až ti něco dám. Jídlo je nás obou. Ber si ho kdykoliv, ale dej pozor, ať mi přitom nesaháš na zbraně.“

S plnou pusou přikývl. Jsme spolu teprve chvíli a pořád má ze mě trochu strach. Přitáhl jsem si na klín svou brokovnici. Nevím, jak se před apokalypsou jmenovala, na sobě to vyražené nemá. Navíc ji od původního modelu odlišilo pár změn, které jsem na ní během let provedl. Například pažba. Původně z nějakého tvrzeného plastu, armovaného ocelovými výztuhami uvnitř. Ty jediné vydržely i potom, co pažbu převálcoval tank. Zbrojíř je na mou žádost využil k upevnění dřevěného špalku. Ten jsem si postupně upravoval, dokud nevznikla nová, plně vyhovující pažba. Pak tu byla pumpovací část vpředu dole. Zkrátil jsem ji a vyměnil šroubky. Neskřípala teď prsty a šla trochu víc ztuha, což mi přesně vyhovovalo. Doplňkový sortiment, jako složitější mířidla a neidentifikovatelný držák, jsem rovnou vyhodil. Všechny úpravy za to stály. Kovová roura nahoře měla totiž úžasný průměr a předimenzovanou šířku stěn. V případě nouze mohla brokovnice sloužit jako kyj a nedošla přitom k úhoně. Navíc jí bylo úplně jedno, jestli střílí jemné broky, sekanou ocel nebo střepiny stlučené do kompaktního celku.

Klikař upřel kukadla na pušku. Jako každé dítě, i jeho velké kvéry přitahují. Prvním pravidlem se stalo, že na ně nesmí sahat. Jen jednou mohl za odměnu vystřelit obyčejnou pistolí,

abych ukojil jeho zvědavost a nenechavé prstíky. Bohužel zasáhl v lese cíl, o který jsem vskutku nestál. Pár dní už od té nešťastné rány uplynulo. Stejně mi ale pořád nešlo do hlavy, jak to dokázal. Asi od té doby mu říkám Klikař už neustále. Občas Klička, protože je malý.

* * *

„Víš, proč mám na tak nové zbrani dřevěnou pažbu?“ zeptal jsem se ho.

Zakroutil hlavou, až mu od úst odlétly drobky ze sucharů. Musím uznat, že i tuhé uzené maso rval na kousky hezky. Měl dobré zuby. V dnešní době si toho člověk musí vážit.

„Dřevo v sobě obsahuje sílu. Tahle pažba bývala součástí dubu. Silného stromu staršího více než tři stovky let. Chránil velké stavení před pohledem nežádoucích očí. V létě stínil a v zimě rozpouštěl sníh. Držel na uzdě prudký vítr i přívalový déšť. Poskytoval domov ptákům, veverkám nebo kočkám. Pokud bych zašel v myšlenkách dál, mohu říci, že tento strom byl jako sama země. Nezdolný svědek běhu světa. Silný jako skála. Jednoho dne byl dům u stromu napaden potulnými lapky, kteří všechny zabili. Utekla pouze mladá žena. Vylezla právě na tento dub a sledovala, co násilníci dělají jejím

bližním. Nemohla jim pomoci, věřila jen v to, že ji strom ochrání. Že ji v jeho koruně zabijáci neuvidí a nebudou jí moci provést to, co ostatním. Vložila do toho všechnu svou víru. Později ty nestvůry zapálily i samotný dům, než odjely pryč. Dívka přežila a utekla do nejbližší vesnice. Bohužel, strom stál moc blízko požáru a oheň ho zabil. Já našel ještě zdravé dřevo, ze kterého šlo něco vyrobit. Tak jsem tuhle pažbu získal. Díky Moci, jakou dřevo obsahuje, je moje zbraň daleko silnější. Kulky, které vystřelí, mají mnohem větší účinek. Pažba se nikdy nezlomí a tlumí zpětné rázy do ramene."

* * *

Chlapec pozorně naslouchal mým slovům, jako kdybych mu vyprávěl pohádku před spaním.

„Navíc dělám jednu věc, která brokovnici činí ještě nebezpečnější. Víš co?"

„Ne," vyhrkl napjatě. Upoutal jsem jeho pozornost dokonale.

„Pozorně si prohlédni to dřevo. Víš, proč je černé?"

Vteřinku přemýšlel. „Od ohně?"

Celkem dobrá dedukce.

„Ne," kroutil jsem tajemně hlavou. „Potírám ji vlastní krví."

V němém úžasu vyvalil oči. Sledoval, jak vytahuji z pouzdra na noze malý nůž. Tenká čepel je ostrá jako břitva. Jedovatá špička srovnatelná s jehlou. Vyhrnul jsem si rukáv na levé ruce, našel jizvu pokrytou strupy a hned vedle se řízl. Nijak dlouze ani hluboce. Přesto chlapec nakrčil soucitně oči. Bylo v nich i něco, co mě řadilo do kategorie bláznů.

„Víš, proč to dělám?“ zeptal jsem se, zatímco paže otírala jednotlivé kapky krve o pažbu. Klička zakroutil hlavou. „Krev není voda, chlapče. Má v sobě velikou sílu a Moc. Znamená život, nebo smrt. Můžeme do ní vložit svou vůli. Tím, jak dobrovolně obětuji krev pro svou zbraň, věřím, že ji posílím. Každá kapička dělá z pušky ještě nebezpečnější nástroj, neboť do ní vkládám něco ze svého já. Víru, vůli, tužby, strach, sílu. Říkejme tomu jakkoliv. Faktem zůstává, že všechno, co jsem dokázal a co umím, mám ve své krvi. Víš, čí krev je mocnější než moje?“

„Někoho většího?“ vystřelil od boku.

Dával jsem pozor, abych potřel pažbu ze všech stran. Stačilo to. Vytáhl jsem z kapsy pruh látky a převázal naříznuté předloktí. Nemohu si dovolit ztratit příliš mnoho krve, zítra přijedeme do města. Klička byl uchvácen mým povídáním. Zapomněl na říznutí i mé zaškatulkování mezi blázny.

„Ne, hlupáčku. Ta tvoje."

„Moje?" překvapeně si ukázal na hruď.

Vážně jsem mu přikývl, abych ukázal, že opravdu nežertuji. „Možná ne silnější v pravém slova smyslu. Obsahuje Moc v úplně jiné formě, než je ta moje." Teď byl nejzvědavější. „Krev jsme my, je naší podstatou, stejně jako myšlení. Z kapky krve můžeš vytvořit člověka znovu, i kdyby zemřel. Dnes už to nikdo neumí, ale dříve lidstvo běžně experimentovalo s takovými zázraky. Samozřejmě to neměli dokonale vychytané, ale všichni věděli, že to jde. Nosím v sobě víru v jisté věci. Nesu si s sebou i vykonané činy. A stejně tak bohužel i spáchané zločiny nebo chyby, kterých jsem se dopustil. Tohle všechno vkládám do zbraně, každou kapkou krve. S tebou je to jiné. Věříš mi?"

Tentokrát zaváhal. Nejspíš odhadl, kam celým vyprávěním mířím. „Jo," kníkl tiše.

„Viděl jsi, co dokážu. Věříš, že zvládnu zabít nestvůry? Ochránit tě před nimi?"

„Jo."

Aspoň že v tomhle měl větší jistotu. Trochu by se mě dotklo, kdyby ne. „Tak právě v krvi máš tuhle svou víru. Věříš ve mě nebo mým zbraním. K tomu všemu jsi nevinné dítě. Děti symbolizují to nejsilnější: mládí, nevinnost, nový život… bezmeznou víru. Proto můžete zlu ublížit nejvíc.

Nebo s vaší pomocí dokáže získat největší sílu.“ Co mu budu povídat, že i tento fakt je daný historií prostoupenou vírou lidstva. Když všichni věří, že jsou děti nevinnost, síla a čistota, pak tím opravdu jsou. „Kdybys to dokázal, nechal se říznout a potřel svou krví pušku, věřil bys mně, zbrani i tomu, že to pomůže, opravdu bys tím udělal tuhle brokovnici daleko silnější.“

Nereagoval.

* * *

Kul jsem železo, dokud bylo žhavé. „Co myslíš? Chtěl bys to udělat?“ Schválně jsem formuloval otázku. Kdybych se zeptal, jestli to udělá pro mě, už bych byl žadatel. Takhle dostal poučení. Mohl se svobodně rozhodnout, jestli chce, nebo nechce. Ne zda vyhoví, či nevyhoví mému požadavku. Drobný rozdíl, ale v některých případech podstatný.

Zhluboka si povzdechl. Jeho výraz v sobě nesl provinění spolu s odevzdáním. Nakonec smutně zakroutil hlavou. Přikrčil se, jako bych ho za to měl praštit nebo zahnat.

S úsměvem jsem dítěti rozcuchal vlasy, které mu už lezly do očí a byly mastné. Potřeboval by je umýt a ostříhat. „Nevadí. Kdybys někdy chtěl, stačí říct, jo?“

Přikývl už daleko veseleji.

* * *

Odnesl jsem karimatku k vozu, mimo dosah největšího světla z ohně. Klikař dojedl svou večeři. „Pojď spát," řekl jsem a kývl k autu. Ten kluk má štěstí. Je tak malý, že se pohodlně vyspí na zadních sedadlech. Kvůli němu jsem to tam přeskládal, aby nemusel ležet venku. Bohužel, teď byl problém něco rychle vytáhnout. Co bych ale neudělal pro malého kluka – sirotka, který ani sám nevěděl, kolik mu je let. Já děti nikdy neměl. Proto jsou mé znalosti v této oblasti malé. Určitě mu bylo víc než pět, ale méně než deset. V hlavě jsem si udělal malou poznámku. Věci ráno porovnat. Ve městě musí být všechno tip top. A když už na to myslím, možná bych se také měl nechat ostříhat.

Chlapec přesunul do auta sebe i své věci. K dobru mu musím přičíst, že nic nezapomněl. Pořádek respektuji. Předtím se vyčůral a já uklidil karimatku, kterou mi podal. Tu nedokázal nikdy smotat do tak malé ruličky jako já. Na to ještě nemá sílu. Ve voze leží na nejměkčích batozích a karimatka by byla zbytečná.

* * *

Dva šťouchance nohou rozvalily klacky v ohni. Plameny klesly zpět k minimu. Spokojeně jsem počkal, až se kluk zachumlá do toho nejpohodlnějšího spacáku. Mně zůstal ten druhý, původně záložní, ale už byl slabý a starý. Na zimu si musím obstarat něco lepšího. Docela jsem se těšil, až budeme v civilizaci. Na pořádnou postel.

Chlapec položil hlavu na malý polštářek. Jeho úsměv mi stojí za jisté nepohodlí.

„Budu chodit kolem a hledat bylinky, které najdeš jen ve tmě," řekl jsem tiše. „Takže kdybys mě neviděl, neboj se. Brzy přijdu zpět."

Zklamaně nakrčil rty, ale pak hrál statečného.

„Zamačkal jsi všechny zámky?"

Přikývl.

„Tak nezapomeň i na tyhle dveře."

„Dobře."

„Dobrou noc."

„Dobrou, Same."

Dveře tiše cvakly. Vzápětí zajel i zámek. Kluk byl rychlý.

* * *

Přehodil jsem si přes rameno prázdnou mošnu, do pravé ruky vzal brokovnici a vyrazil vzhůru na blízkou louku. Lehkým pohlazením jsem se ujistil, že pistole na levém boku sedí v pouzdru

dobře. Meč evropského typu neodkládám za dne skoro nikdy. Je vytvořen moderními, předapokalyptickými metodami, ale podle středověké předlohy.

Malý palouk vypadal stejně, jako když jsme přes něj zajeli do lesa. Dostal jsem se k němu rychle, nechtělo se mi tady v divočině a potmě nechávat kluka dlouho bez dozoru. Měsíční světlo odhalilo rostliny, s jejichž hledáním bych měl za dne problémy. Trsy zdánlivě obyčejné trávy, jejíž každé stéblo mělo stříbřitý konec. Pak tu byly zelené kvítky, lehounce zářící svým vnitřním světlem. Za dne by je člověk nerozeznal od trojlístku s podivným poupátkem uprostřed. Také se tu nacházely bílé okvětní lístky na keříčku planých růží. Pár z nich jako kdyby obsahovalo rudý nádech. Trny na hustém keři člověka chytaly téměř samy od sebe. Jejich hroty se pyšnily modrým odstínem. Byly tvrdé a jejich otrhávání těžké i v rukavicích, nezbytných pro ochranu. Nevyhýbal jsem se ani některým známým rostlinám s dobrou či špatnou pověstí.

Nakonec mi do oka padl tenký hustý břečťan, který ovíjel trnitý strom. Byl mladý a určitě silný, ale přesto ho ten slabý břečťan dokázal zadusit. V tomhle tkví ta síla. Kolektivní vědomí lidstva. Současné i předapokalyptické. Všichni

vědí, že břečťan dokáže udusit strom. Vědí, jak drží a jakou má sílu. Tohle vědomí a víru chci vylouhovat do svých nábojů. Světoznámá pravda, že rulík zlomocný je jedovatý, dělá jeho jed silnějším. Proto vás zabije již první sousto. Oleandry mají lidé za hezké kytky. Většina už ale neví, že i ony jsou jedovaté. Způsobují průjmy, horečku, závratě a srdeční arytmii. Jenže aby mě zabily, musel bych jich sníst daleko víc, protože ztrácí sílu právě nedostatkem správné víry.

* * *

Brzy jsem skončil. Celý sběr mi trval možná půl druhé hodiny, když tu náhle přišla. Byla kus ode mě. Nevím, jak jsem si jí mohl nevšimnout dřív. Dívka v krátkých šatech světle modré barvy. Běžela přímo proti mně. Tvář staženou úzkostí, na těle škrábance od toho, jak se prodírala nějakým křovím. Vlasy rozházené, špinavá po častém padání do bláta. Strašně se něčeho bála. Nestihl jsem udělat vůbec nic, byla moc blízko. Jenže ve chvíli, kdy mě měla zákonitě srazit k zemi, prostě zmizela. Rozplynula se ve slabém oparu mlhy. Nezanechala po sobě žádné stopy ani slehlou trávu v místech, kterými předtím běžela.

Brokovnice mi vylétla do ruky. Zmateně jsem zatřásl hlavou. Něco si zahrávalo s mým podvědomím. Musel to být nějaký duch. Na této louce se něco stalo. Přetrvávala zde zlá vzpomínka, možná dokonce neklidná duše. Zajímalo by mě, co se té dívce mohlo stát. Nechtěl jsem zbytečně riskovat. Duchové mohou být nebezpeční. Zahrávání si s podvědomím není nikdy zdravé. Zvědavost ale stejně nakonec zvítězila. Jsem už prostě takový.

* * *

Vytěsnit zlý pocit z halucinace mi dalo dost práce. Začal jsem opakovat v hlavě jedinou myšlenku: Kde jsi? Přitom jsem prohledával okolí očima, každý strom, zákoutí, dolík. Nic. Takže horší přístup. Obtížnější i nebezpečnější v tom, že musím zavřít oči. Levou rukou jsem sáhl do kapsy a ve svazku amuletů mé prsty našly celkem rychle ten, který měly. Znám všechny podle tvaru. Navíc se nabízejí samy dle potřeby, v čemž tkví část jejich Moci. Nyní musím zklidnit srdce. Zavřít oči. Zhluboka dýchat. Nevnímat zvuky přírody. Uzavřít se vnějším vlivům. Promítnout obraz celého paloučku v mysli. Nic. Otočka na místě. Ještě trochu. Jako by mi pronikla tlumená záře skrze oční víčka. Absolutní

soustředění. Bylo to tam. Světlo. Ne bílé, ale jakoby černočervené. Vydal jsem se mu vstříc. Dvacet metrů se zavřenýma očima. Dvakrát stěží vyrovnaný pád. V duchu jsem proklínal vlastní zvědavost i hloupé terénní nerovnosti.

* * *

Konečně jsem stál u cíle. Mezi špičkami nohou mi ležel dotyčný předmět. Věc, která s sebou nesla zlé vzpomínky. Tak špatné, že mi je dokázala vsunout do mysli v podobě halucinace. Otevřel jsem oči. Nic tam nebylo. To mě nicméně neodradilo. Vytáhnul jsem prsty z kapsy, poklekl a odložil brokovnici. Rukama jsem prohledával trávu. Nakonec nezbylo než s obtížemi, pomocí nože, vytrhnout dva tlusté drny. Pod nimi to leželo pevně spojené s hlínou, díky dlouhé době, již měla příroda na přijetí cizího předmětu. V rukavicích jsem vše očistil a prohlížel si zlomené brýle bez jednoho skla. Beze sporu dámské, dioptrické. Nejsem nadaný žádnou mimořádnou vnímavostí jako mnoho jiných lidí, ale i tak jsem měl pocit, jako bych držel nějaký výkal. Pud sebezáchovy mě nutil brýle zahodit, zničit a už na ně nikdy nevzpomínat. Umýt ruce, přestože na nich mám rukavice. Avšak zvědavost opět přemohla mou opatrnost

i přirozené instinkty. Sundal jsem si ochranu z levé ruky a holou dlaň přiložil na zničené brýle shora. Zase zavřít oči. Vyčistit hlavu. Soustředit veškerou pozornost ke zlému předmětu. Rozeznávat vycházející vibrace. Nejde o nic příjemného. Jako kdyby vám do mozku pomalu vnikal jed. V těchto věcech opravdu nejsem nijak speciální, avšak síla zloby byla dostatečně velká, abych i já zvládl rozšifrovat pravou podstatu.

* * *

Jednalo se o souhrn několika věcí. Neznámá dívka brýle někde zapomněla. Vrátila se pro ně, jenže díky tomu si jí kdosi všiml. Předpokládám, že nějaký muž. Nebo spíš více mužů. Zaujala je, v brýlích se jim moc líbila. Pronásledování začalo. Chtěla utéct a potají vyklouznout z města či vesnice. Bohužel ji poznali zase díky brýlím, které zahlédli. Šli za ní. Naháněli dívku jako lovci zvěř. Brýle sklouzly. Ztratila je. Bez nich neviděla příliš dobře. Narazila do větví, které ji zranily. Byla chycena a zemřela po dlouho trvajícím utrpení. Všechna ta bolest, bezmoc i vztek. Emoce zůstaly uvězněny v těchto brýlích spolu s nadšením násilníků. Určitě jich bylo víc. Už jsem to jasně cítil. Brýlím i oni

přisoudili zásluhy. Naplnili je radostí z odporných činů, jichž se dopustili. Zhnuseně jsem oddálil ruku, obalil brýle kapesníkem a oblékl si rukavici. Tento ztracený předmět obsahoval slušnou Moc, byť sebevíc zkaženou. Vzal jsem je s sebou.

* * *

U auta bylo vše v pořádku. Kluk spal uvnitř a ani nefňukal kvůli nočním můrám, i když jsem věděl, že je má. Chvilku jsem ho pozoroval, než jsem se pustil do práce. Části rostlin určené k výrobě munice zůstaly v samostatné kapse mé brašny. Zbytek jsem rozdrtil v misce. Pak jsem vyndal upilovanou, dvourannou brokovnici. Dříve jí říkali dvojka či lupara, ale tyto staré názvy vzaly za své již před dlouhou dobou. Proč se je učit, když nic jako zbrojní průkaz neexistuje? Její dřevěná pažba byla vyrobena z jiného stromu než ta u dlouhé brokovnice. Dřevo má nazelenalý nádech a celkově působí spíše flekatě.

Pažbu jsem pečlivě potřel drtí z nasbíraných rostlin. Zbývalo uklidit zbraň, umýt si ruce vodou z lahve a brýle uložit ke stromu, dál od vozu. Nepotřebuji, aby měl kluk ještě horší noční můry, než má teď.

Znaveně jsem ulehl vedle auta. Dnes v noci pršet nebude, tím jsem si byl jistý. Nebe zůstávalo stále jasné, mohu si tedy dovolit usnout i tady v divočině. Probudí mě každý podezřelý zvuk.

Spánek přišel brzy, noční můry až později. Stejně jako u Klikaře.

* * *

Naše společné cestování trvá pouze devět dní. Kvůli tomu jsem si asi ještě nezvykl na jeho spánkové projevy. Na druhou stranu vím, že i já dokážu ze spaní pár lidí vyděsit. Dneska mi jeho výkřik možná i zachránil život. Musel opět prožívat zánik vlastní vesnice, to řve vždycky nejvíc. Slabší kňourání už automaticky ignoruji. Tělo se kvůli němu odmítá probouzet. Opravdový výkřik však udělá divy. Prudce se vymrštím na nohy, přitom stihnu chytit brokovnici vedle sebe a zaujmout pozici, připraven na všechno. Hlavní mířím tam, kam jdou oči. Dnešní časné ráno jsem však skončil u chycení zbraně, zazmítáním vrškem těla, chabým pokusem osvobodit levačku a opětovným pádem na karimatku. Málem bych si v tom strachu z nedostatku pohybu ustřelil vlastní nohu. Možná nebude úplně nejchytřejší dávat prst na spoušť

ve chvíli, kdy zbraň chytím. Naštěstí šla rána o pár čísel mimo. Cuklo mi to pravou nohou a už byla volná.

* * *

Konečně se mé oči i mozek zorientovaly. Levou ruku a spodní část těla mi obtáčelo něco jako zelené liány, evokující chapadla nestvůry. Držely setsakramentsky pevně. S mým probuzením jako by se sevřely ještě silněji a levé končetiny mi začínaly modrat. Pravé byly volné, protože můj náhodný výstřel šel přímo do jednoho z chapadel. Zvuky z vozu mi prozradily, že kluk je také vzhůru. Tiskl svou tvář na zamlžené okno.

„Zůstaň uvnitř!“ rozkázal jsem a k tomu tišeji sprostě zaklel. Zelené liány byly na více místech. Některé obtáčely podvozek džípu, nárazník i kovovou mříž s navijákem vpředu. Jiné směřovaly ke mně. Jedna silnější mi ležela pár čísel od pravé ruky. Teď jako kdyby zrychlila a já vlastníma očima spatřil její pomalé prodlužování. Být to o pár minut později, už bych se sám nevyprostil. Nyní bylo času dost, ti zelení hadi nejsou totiž vůbec rychlí. Na poslední chvíli jsem přemohl strach, netřeba plýtvat další cenné náboje. Od pasu jsem s lehkými

obtížemi vytáhl dlouhý nůž, který vzhledem připomíná spíš mačetu. První dva seky mi prozradily, že pružná přírodní lana jsou na povrchu tužší, zatímco uvnitř úplně měkká. Osm ran a mohl jsem vstát.

* * *

Několik klidných sekund pozorování mi odhalilo probíhající změnu. Chapadla už nesměřovala ke mně. Couvala zpět. Dokonce i od vozu, který neochotně pouštěla. Klikař vše pořád sledoval. Nebylo třeba, aby se mi motal pod nohama. Nejprve musím zjistit, komu patří ty zelené prstíčky. To nebylo složité. Mířily ke stromu, který můj lidský mozek včera označil za vrbu. Chyba. Kmen vysoký čtyři metry. Z něj trčela rovná bidla plná listů, jenže trochu rozdílných, než by měla vrba mít. Navíc se prasklina po celé výšce kmene během noci rozevřela jako nějaká hladová ústa. Na lepkavé hmotě uvnitř už uvízli první drobní tvorové, hmyz i nějaký ptáček. Liány vyrůstaly právě z okrajů této praskliny. Z obyčejných děr v kůře, které jako by tam udělalo nějaké zvíře. Dokonalé krytí. Perfektní zabiják. Nijak zvlášť rychlý ani nebezpečný pro někoho, kdo dává pozor. Zato ta neskutečná síla v úzkých výhoncích. Nenechá

vás na pochybách, kdo má výhodu, když dojde k zachycení kořisti. Spící tvor pak nemá šanci, nebo aspoň většina druhů ne. Obmotá je tak nenápadně, že ve chvíli, kdy se oběť probudí, nemůže dělat už vůbec nic. Zvířata bez přirozených zbraní jsou úplně na odpis. Ta s velkými čelistmi či drápy mají aspoň malou naději, pokud se probudí včas.

* * *

Blíž jak na deset metrů jsem si ke stromu netroufl. V této vzdálenosti uťala mačeta všechna chapadla do jednoho. Vražedný strom stojí v zemi nikoho, nepatří mezi mé problémy. Nemá cenu na něj plýtvat drahou municí či výbušninami ani riskovat přílišné přiblížení. Pokud však někomu zachráním život těmi pár seky, udělám to. Tyto ďábelské výtvory většinou dobře regenerují a vsadil bych boty, že do pár týdnů budou výhonky stejné jako předtím. Jestli ne ještě delší. Ale poutníci, kteří by zde náhodou chtěli přespat v následujících dnech, budou mít štěstí, že mě Klikař probudil a strom přišel o pár desítek metrů chapadel. Ještě obejít auto, očistit ho od posledních kousků zeleně a kluk mohl ven. Bylo to na poslední chvíli. Potřeboval nutně čůrat. Ve spěchu činnost odbyl

hned u auta. Naštěstí jsem svojí stočenou karimatku zrovna vkládal do kufru.

Odemkl jsem všechny zámky a nechat trochu vyvětrat zadýchaný prostor džípu. Po zamlžených sklech začaly okamžitě stékat kapičky vody. Na pár sekund jsem se zarazil u posledních dveří. Něco mi došlo. Ta zatracená kytka mě dokázala vytáhnout ze spacáku. Sice rozepnutého, ale i tak mi ráno ležel u nohou a já v něm vůbec nebyl. Musela si počínat neuvěřitelně opatrně. Díky tomu jí operace zabrala celých šest hodin mého spánku. Vážně klika.

Ztracenému v myšlenkách mi utekla chlapcova otázka. Tázavé kývnutí odměnil povzdychnutím.

„Co to bylo? Ta…, ta věc," zeptal se třesoucím hlasem. S magickou přírodou zřejmě ještě zkušenosti neměl.

Přešli jsme k ohni. Během pár chvil už zase hořel. K snídani bude zbytek malé pečínky od včerejšího oběda. Nouzí o jídlo netrpíme, včera jsem prostě jen neměl hlad. Nebo spíš chuť. Uzené dojedl Klikař a na oschlé maso se mi sliny zrovna nesbíhaly. Dnes dojedeme do města a zásoby doplníme. Především si však dáme něco dobrého.

* * *

Celou dobu příprav jsme mluvili.

„Je to masožravý strom. Vypadá normálně. Žije z vody, živin v půdě, slunce a oxidu uhličitého. Vyčkává, dokud v jeho blízkosti někdo neusne ať už zvíře, nebo člověk. Ve spánku ho obtočí a přitáhne dovnitř kmene, kde stráví svou oběť."

„Aha," kontroval jako vždycky. To „aha" a „jo" je prostě k nezaplacení. „Ještě jsem ho nikdy neviděl," dodal posléze a zvědavě obracel pozornost k dotyčné vrbě. „Udělal to bůh?" Nevím, jak dlouho mu budu muset vysvětlovat, že skoro za všechno nepřirozené mohou bohové.

„Ano, neřeknu ti však, který z nich. Bohů jsou stovky, nebo i tisíce. Kdo ví, kolik jich během let zemřelo. Možná se jich tu potloukají ještě statisíce. To už jsem ti ale říkal." Mávl jsem sám nad tím rukou. Nemělo cenu se opakovat. „Bohové přeměňují stromy už dlouho. Nejen vrby, ale i jiné. Existuje mnoho druhů. Nejsem na ně expert. Některé útočí takhle, jiné jsou rychlejší, jedovaté, uspávací a tak dále. Lákají svou kořist pomocí pachu, ovoce či světla. Někdy využívají i magičtější prostředky. Jednou jsem viděl švestku, která bleskově spoutala ostnatými větvemi každého, kdo se moc přiblížil. Omotala si ho kolem kmene, kde z něj pomalu vysávala život. Tyhle smrtící stromy mohou být ale i hodně užitečné. Má to dva důvody. Zaprvé,

vedlejší účinek při přeměně. Příroda miluje rovnováhu a takto reaguje na změny. Nebo pokud chce jiný bůh uškodit tomu, který strom stvořil, může vraždící strom třeba získat mízu hojící zranění lépe než jakákoliv jiná mast. Mám pár takových." Vlastně je viděl po akci ve vesnici, i jak rychle mi zahojily rány. Za můj lékařský balíček by mnoho lidí dalo život, protože se jedná o ty nejúčinnější látky z magických stromů či tvorů. Většinou jsou na pokraji vyhubení, kladné vlastnosti tam totiž předčily ty záporné. A pak samozřejmě vítězí lidská povaha. Stromy jsou káceny dřív, než se rozmnoží, a zvířata ulovena do posledního.

Pokračoval jsem ve výčtu možných přínosů od lesních zabijáků: „Další stromy mají plody chutnější než jiné. Paralytika určená obětím získají využití v lékařství. Dužina stromu může být jedlá. Prostě cokoliv z toho, co lidem přijde vhod."

„Paralytikum?" vyslovil kluk s obtížemi až napotřetí a zároveň mě tím přerušil. Musím mu trochu pomoci se slušným vychováním.

„To je jed, který tě umrtví, aby ses nemohl bránit, ale stále jsi žil," vysvětlil jsem ve zkratce. „Každopádně k těmto věcem dochází pouze výjimečně vedlejším účinkem či zásahem přírody. Vliv jiného boha bude jistě častější. Stačí dát smrtící vrbě do chapadel mízu, která

vyhladí vrásky a lidé tyto stromy vyvraždí, aby vypadali stále mladí. Jeden bůh je tak oslaben. Změna na zabijáka si totiž vyžádala spoustu energie a nepřinesla kýžený výsledek, zatímco druhý bůh získá sílu díky tomu, že jeho akce měla pozitivní výsledek. Navíc ho dodání léčivé mízy stálo dozajista méně úsilí. Jak říkám, neznám všechny stromy. Proto ani nedokážu určit, zda má v sobě tahle vrba něco užitečného."

Zpomalil jsem ve výkladu a chvíli přemýšlel. Proč vlastně ne? V masožravých stromech se orientuje víc lidí. Odsekl jsem kus z jednoho chapadla a uložil ho do plastového sáčku na vzorky. Ještě vytáhnout malý digitální fotoaparát, udělat dvě fotky stromu a zase to uklidit. Vše potřebné mám.

* * *

Klikař mě sledoval, zatímco sám otáčel s již dosti vyschlou pečínkou.

„Někdo jiný bude vědět, jestli je ta vrba k něčemu. Pokud ano, určitě ji bude chtít. Můžeme informaci o její poloze zpeněžit. Chápeš?"

„Jo, ale který bůh by udělal tenhle strom?"

Trhl jsem rameny. „To bych musel zjistit víc. Třeba jakým způsobem zabíjí a pojídá kořist. Pokud dotyčný trpí, stvořil vrbu nejspíš nějaký

bůh bolesti. Ti zaměření na utrpení jsou častější. Přežili první boje ve větším počtu. A mají výhodu, bolest je všude a vždy. Víc než ostatní věci. Každý z nich přijímá sílu jiným způsobem. Kdyby tu vrbu v minulosti nějací lidé uctívali, šlo by o boha získávajícího sílu právě z tohoto – z obětování a podobných praktik. Což může být prakticky kdokoliv. Viděl jsem však, jak je uvnitř kmene chycený nějaký pták. Určitě nežije, takže hádám, že takovou vrbu stvořil některý z lesních bohů. Těch, které uctívají lidé milující přírodu. Našel jsem pár starých knih z dob před pádem civilizace. Tehdy bohové ještě neexistovali, ale tito lidé ano. Říkali jim Zelení. Původně to mysleli dobře, jenže ve větším počtu a s rostoucí mocí začali blbnout. Přeskládali své priority a přírodě spíše škodili."

* * *

Klikař nad něčím zarputile přemýšlel. Přichystal jsem suchary a odřízl nám oběma kus masa. Vodu přinesl chlapec z džípu. „Ti lesní bohové jsou také zlí?" zeptal se.

Tuto věc jsme už částečně probírali. Zřejmě ji tak docela nepochopil. Možná proto, že předtím se týkala konkrétních bohů v určitých situacích. Ještě ale netuším, zda chápe vlastní vznik

božstev. Zamyšleně jsem si ho prohlížel. Sklopil přede mnou zrak. Tušil, že přicházím s nějakým poučením nebo žádostí. Možná měl ale jen respekt k dospělému, což by jistě nebylo na škodu. Přišlo mi to jako lepší varianta, než že mě považuje za pitomce, který ho otravuje další přednáškou.

„Kličko, ty víš, jak to s bohy je? Jak vznikli? O co bojují a podobně?“

Pokýval hlavou, jako že ano. Počkal jsem, až polkne velké sousto a podal mu vodu na zapití, aby se neudusil. Zřejmě chtěl prokázat své znalosti a možná tím i uniknout mé přednášce. Konečně měl prázdná ústa. Na obranu jeho hltání jsem musel přiznat, že dnes jím stejným stylem. To jehněčí po několikáté ohřáté na ohni chutnalo jako podrážka a drhlo v krku. Moje vlastní zuby měly co dělat, aby ho rozkousaly.

„Dřív byl jenom jeden Bůh,“ začal s výkladem. „Pro hodný lidi v nebíčku, až umřou. Pak žil ještě Ďábel. Ten se staral o špatný lidi v pekle. Jenomže lidi byli zlí. Tak jich měl Ďábel víc a byl silnější. Mohl tak zničit Boha a rozřezat ho na malý kousky. Z těch se pak stali malí bohové, některý špatný jako Ďábel, ale jiný hodný jako Bůh. Oni Ďábla taky rozřezali, aby jich bylo víc. Když byli Bůh i Ďábel zničeni, přišel ten konec světa. Tenkrát…“

Není divu, že bohové mohou využívat lidi a točit je jakým směrem chtějí. Tato idiotská povídačka je podobná mnoha dalším příběhům vyprávěným po celém světě. Bohům lidská nevědomost pomáhá. Každý z nich pak může tvrdit, jak právě on je ten hodný. No jasně že potřebuji lidskou oběť. To ale pouze proto, abych vás ochránil před těmi zlými. Pojďte za mnou. Buďte dobří. Obětujte ty zlé v bolestech a dodejte mi sílu. Stejné kecy pořád dokola. Nesnáším bohy.

* * *

Zhluboka jsem se nadechl. „Tak poslouchej, Kličko. A nepřerušuj mě…," zvedl jsem mentorsky prst, když chtěl něco zklamaně namítnout. Asi že jsem patřičně neocenil tu jeho pohádku. „Dřív opravdu existovali jen dva bohové. V každém náboženství i sektě jim říkali jinak. Jména Bůh a Satan jsou také dobrá. Nemůžeme říct, že by jeden byl dobrý nebo druhý zlý. Každý získával sílu z něčeho jiného. Jaký je rozdíl, jestli Ďábel nechá jednoho člověka zabít druhého ze vzteku, který ho posiluje? Nebo když Bůh povolí zavraždit nevěřícího člověka druhým kvůli víře, která dodává sílu jemu? Žádný rozdíl v tom není. Máš však pravdu, že spolu ti dva bojovali. Každý chtěl mít absolutní moc, porazit

toho druhého a změnit svět k obrazu svému. Stát se nejmocnější bytostí. Jenže i když počty lidí rostly, jejich síly zůstávaly vyrovnané. Proto ti dva usoudili, že když nemohou vyhrát ani uzavřít mír, potřebují nějakou posilu. Před tisíci lety už něco každý sám zkoušeli. Neuspěli. Bůh měl syna. Jeho stvoření ho stálo tolik sil, že Ďábel mohl zasáhnout a nechat čerstvého boha uvězněného v lidské podobě. Časem ho jeho služebníci zabili. Na oplátku byla Ďáblova dcera zničena, ještě jako novorozená ve své éterické formě. Lidé ji nestihli ani spatřit. Tentokrát měl být stvořen jen jeden nový bůh, z obou najednou. Na krátký okamžik spojili své síly k tomu, aby vytvořili potomka. Nového boha, který se sám podle svých vlastností a přesvědčení rozhodne, na kterou stranu se přidá. Jenže ani pro ně nešlo o nic snadného. Nemůžeš rozhodnout, z čeho začne dítě přijímat energii nebo jak moc silné bude. Mohli vyplýtvat velké množství energie a boha by stejně nestvořili. Obětovali tedy pouze trošku, čímž vznikl slabý bůh, který neměl cenu ani pro jednoho. A když to vypadalo, že se přikloní k Satanovi, Bůh ho rozdrtil pouhým lusknutím prstů. I tak to vyvolalo obří odezvu v našem světě."

* * *

Vybavil jsem si starou učebnici historie, nalezenou v zarostlém vraku auta uprostřed lesů. „To bylo více než sto let před koncem světa. Lidé tu vlnu emocí a nový střet soupeřících stran vyeskalovali až do druhé světové války. Situace se však po pár letech uklidnila a vše bylo při starém. Dlouho spolu bohové jednali o novém pokusu. Nakonec souhlasili oba. Nic jiného jim ani nezbývalo. Zkusí vytvořit ještě jedno dítě. Silnější. Takové, které konečně rozhodne. Co tajili jeden před druhým, byly informace, které nasbírali při tvorbě prvního dítěte. Satan dal do pokusu o trochu více síly. Díky tomu byl potomek nakloněn na jeho stranu. Oba to věděli. Netušili však, jestli si toho všiml i ten druhý, proto se do nového pokusu opravdu opřeli. Bohužel celá věc se jim vymkla z rukou. Už nemohli zastavit to, co začali. Kdo přestane první, ten by jistě prohrál v následující válce, proto byli oba zničeni sebou samými. Ze spojených sil však nevznikl jen jeden nový bůh. Energie se rozdělila vlivem anihilace svých původních vlastníků. Došlo k jakési explozi. Malé kousky sil nabyly konkrétních podob, vznikly statisíce bohů. Každý z nich přijímal energii z něčeho jiného. Zároveň tu byly věci, které posilovaly všechny. Například víra. Ta dodává sílu každému. Dokonce i lidem. Někteří bohové přijímají

Moc díky bolesti. Můžeš ale cítit bolest z mučení, zlomeného srdce, nemoci nebo ztráty. I když může něco vypadat stejně, je mezi tím malý rozdíl. Stejně tak u lásky, zloby, násilí, přátelství a tak dále. Jsou bohové zaměření vícero směry. Jejich Moc však vždy souvisí s lidmi. Mohu ti klidně říci, že lesní bohové nejsou dobří, žádný z nich není. Proto nikdy v žádného z bohů nevěř. Nedávej mu svou duši, mozek ani tělo."

Chlapec vypadal překvapeně. Zřejmě ho to vyvedlo z míry.

„Lesní bůh například využívá lidi, kteří milují stromy. Skupiny, jež tvrdí, že přírodu potřebujeme k životu a nemáme ji ničit. S čímž musím souhlasit. Jenže ti blázni ve jménu boha zničí třeba celé město proto, aby mohli na jeho místě vysázet sad. Vyvraždí děti kvůli zasetí semen do půdy tam, kde stával sirotčinec. Chápeš?"

Chlapec přikývl, ale já stejně pokračoval. Musel pochopit, v čem vězí háček.

„Bohové jsou sobečtí, jde jim výhradně o vlastní Moc. Je jedno, jak ji získají. Pokud v ně někdo uvěří a bude jednat tak, aby jim dodával energii způsobem, který je pro ně jedinečný, jsou spokojeni. Využijí lidi jakkoliv, aby se právě oni stali nejmocnějšími. Víš, že existují bohové štěstí? Určitě ano." Čekal jsem, dokud

znovu nepřikývne, a pak jsem pokračoval. „Jeden z nich vytvořil obrovskou obludu, dal do toho spoustu svých sil. Jiní ho pak málem zlikvidovali, ale dokázal to. Stvůra vždy přišla k městu, zničila nějakou budovu před ním, zabila pár lidí a zase odešla. Ostatní pocítili neuvěřitelný příval štěstí díky tomu, že přežili a obluda sama odešla. Bůh z každé takové akce získával mnoho Moci."

Kluk pochopil. Bylo to na něm konečně vidět.

* * *

Začínal jsem uklízet věci. Zbytek pečínky zůstal opřený o strom. Těch pár soust už nikdo jíst nebude. Skoro mi bylo líto toho dravce, který maso vyčmuchá, pěkně si obrousí zoubky. Ještě sebrat rozbité brýle a dát je do kufru. Jen co chlapec předmět spatřil, nakrčil nespokojeně obočí, ale nic nedodal. Přišlo mi, jako by dokázal vnímat emoce obsažené v předmětech i na dálku.

„Už máš ty zuby vyčištěný?" optal jsem se netrpělivě a sledoval, jak drží v levačce kartáček s pastou, které jsem mu předtím podal. Pořád nezačal. Že zrovna já musím nutit malé dítě k čištění zubů. Přitom viděl, jak to stíhám ještě před snídaní. Nezastávám názor čištění po každém jídle. Stačí ráno, občas i večer. Jenže

Klikař si je musí čistit každý večer a upřímně mě za to nesnáší. Dřív si nikdy chrup nečistil. Také ty jeho dětské zoubky podle toho vypadají, i když pár dní pulírování to výrazně zlepšilo. Znechuceně vymáčkl zbytečně tlustý pruh pasty na štětiny.

* * *

„Co se stalo s tou příšerou?“ nadhodil další otázku předtím, než strčil kartáček do úst. Mimochodem s takovým výrazem, jako bych mu místo pasty dal cyankáli. Prostě děti. Poučujete je o skutečném fungování světa a je zaujme příšera, nebo možná spíš fakt, jestli byla zabita. Přece jen už nějaké hrůzy viděl. Ne každému zdecimují vesničku oživlé mrtvoly. Na přibližně osmiletého kluka docela síla, tohle prostě není svět pro měkkoty.

„Příšera je mrtvá. U jednoho města se na ni připravili. Do domu, který musela zákonitě zničit, nachystali výbušniny a ve chvíli, kdy začala stavení bořit, explodovalo i s ní. Později toho boha někdo zabil. Jeden Bohobijec. Využil právě tohoto oslabení.“

Chlapec tázavě vzhlédl. Ještě jsme spolu neprobírali smrt živého boha detailněji, ale už to ode mě několikrát slyšel.

„Ano. Bohové mohou být za určitých okolností zabiti. Existují lovci, kteří se právě na tohle specializují. Bohobijci. Mimo jiných příležitostí využívají hlavně těch, kdy se bohové chtějí stát skutečně živými bytostmi, takže si vytvoří tělo nebo nějaké využijí. Někdy třeba i jen nakrátko, což je stojí spoustu sil. Mohou vstoupit do člověka či do věci, které vdechnou život a tím se jejich energie a podstata usadí v uzavřené nádobě. Tehdy nastává jeden z případů, kdy mohou být zabiti lidskou rukou. Otázkou zůstává jediná věc. Když takový bůh zemře, co se děje se způsobem, jakým získával energii. V tomto existují dvě nejpravděpodobnější teorie. Já se přikláním k té druhé, ačkoliv většina lovců bohů zase k první. Podle nich už prostě tímto způsobem nemůže žádný bůh získat sílu. Druhá teorie říká, že když nějaký bůh zemře, například ten bůh štěstí, ostatní bohové štěstí přijímají energii ze širšího okruhu než předtím. Jako by každému z nich poskytl kousek ze sektoru vymezeného jen pro něj. Takže bůh, který přijímal štěstí ze shledání, získává tak trochu i z toho, že se těm, kteří se shledali, nic nestalo a oni přežili."

Kluk tyto nuance příliš nechápal, ale já to už nechtěl rozvádět. Bohologie není snadná věda. I ti největší učenci a nejzkušenější lovci častokrát bádají ve tmě, vymýšlejí si nebo hádají.

Já vydávání úvah za pravdu v povaze nemám. Fakta rád nejprve ověřím v praxi.

* * *

Klikař skončil s dentální hygienou trochu brzy. Chtěl jsem vyrazit na cestu, tak nemělo smysl to nějak komentovat. Stačilo malé vnitřní předsevzetí, že večer ve městě ho donutím k pořádné ústní očistě. Při přednášce jsem přes sebe hodil starý plášť s kapucí. Kouká mi z ní pouze brada s krátkým, devítidenním vousem. Pokud tedy samozřejmě skloním hlavu, aby tomu tak bylo. Prozatím zůstala kapuce nenasazená.

„Potkal jsi někdy boha?“ zeptal se kluk najednou. Očekával jsem tuto otázku dřív.

„Boha potkáš, jen pokud máš smůlu, nebo to on sám chce. Většinou máš největší šanci, když v nějakého opravdu věříš. Cítí tvou víru a zjeví se ti, aby ji podpořil nebo vydal nějaké rozkazy. Jestliže se mu hodně zamlouváš, může obětovat část vlastních sil a obdarovat tě. To však učiní výhradně pro vlastní prospěch. Ví, že díky jeho Moci vykonáš věci, z nichž získá větší sílu, než jakou vynaložil na tvou přeměnu.“ Vteřinku jsem přemítal, zda pokračovat. „Tomu, co ti udělají, se říká Dar. Někdy to tak může být. Například schopnost léčit jiné, velká

síla, rychlost, vlastní regenerace a podobně. Takové věci ovšem využíváš podle cizích rozkazů, pokud se nedokážeš vymanit z vlastní víry a tím i z područí dotyčného boha. To moc lidí nedokáže. Léčíš výhradně jeho služebníky. Využíváš svou sílu k prosazování boží vůle, čímž se myslí nejčastěji vraždy nebo mučení a utiskování nevinných. V naprosté většině případů bývají boží Dary spíše prokletím. Změní tě ve zrůdu. Tak jim posloužíš nejlépe.“ Dost jsem odbočil od tématu, ale bylo třeba, aby si uvědomoval i takovéto věci. „Bohové naštěstí nejsou vševidoucí a vševědoucí, jak o sobě rádi tvrdí. Ti první dva možná byli, ale tito jsou jako existující bytost. Zvládnou být vždy na jednom místě v jeden čas. Můžou stát hned vedle a mluvit s tebou, ale netuší, jaké věci máš v kapse. Musí neustále pracovat. Nemohou ztrácet čas. Proto na jejich monstrum můžeš připravit past. Nebudou vědět jaký je tvůj plán, pokud tě celou dobu nesledovali. Na to však nemají volnou ani chviličku. V tom tkví jejich zranitelnost.“

Došlo mi, že jsem neodpověděl na Klikařovu otázku. „Ano, potkal jsem bohy. V něčem jsou všichni stejní. Arogantní, sebestřední, nafoukaní a dlouho s nimi nevydržíš v jedné místnosti.“

* * *

Pomalu mě začínalo bolet v krku od všeho toho mluvení. Pár hodin ticha v autě mi určitě pomůže. Už jsme seděli a já vyrážel pryč z této podivné, prokleté louky, porostlé stromy, které rády svačí lidi.

Klička měl další dotaz. Šlo to na něm vidět dřív, než promluvil. „Proč máš na sobě zase tohle a nejsi oholený? Protože jedeme do města?“

Pálí mu to, když chce. Ve stejném mundúru jsem zavítal i k němu do vesnice. „Můžeš to považovat za maskování. Jsem příliš mladý, nebo tak aspoň vypadám. Nejsem nijak nadaný bohy ani žádnou magií, nepůsobím zvlášť nebezpečně. Na první ani druhý pohled. Vezu s sebou ale cenné věci, dobré auto i zbraně. Hodně lidí by mi to chtělo vzít. Jedna vražda je přijatelná cena za tohle všechno. Když mě však nebudou moci posoudit či jednoduše odhadnout, útok si rozmyslí. Uvidí, že přijel nějaký ozbrojený cizinec, který si troufá na nebezpečnou práci. Stejně tak mě místní starosta, rada nebo jakýkoliv jiný představitel nebudou podceňovat. Nabídnou mi za práci spravedlivý obnos. Takový, jaký si podle sebe zasloužím. Ne podle jejich názoru. Až si práci vyjednám, můžu se oholit a chodit oblečený normálně. To už si zase nic netroufnou díky tomu, že budou vědět, jaké věci jsem dokázal v minulosti, nebo na co mě město najalo. Získají potřebný respekt.“